

C. Nimestad: Efter hvad der blev ud-
talt om det foreliggende Lovforslag, vil jeg see
mig istand til at kunne fatte mig i temmelig
Korthed. Lovforslaget falder væsentlig i to
Dele, nemlig de første 6 Paragrafer og §§ 7
til 10, hvoraf de første sigte til at indføre for-
skjellige mindre Forordninger i Forordningen
af 15de December 1820, og de sidste give flere
almindelige Bestemmelser, som ofte have været
behandlede her i Thinget, om at give en An-
søger Leilighed til at blive bekendt med Erklæ-
ringernes Bestaaen. Jeg skal ikke nægte,
at det er gaaet mig som den ærede Rigsdags-
mand for Svendborg Amts 3die Valgkreds
(Fesken), idet heller ikke jeg anseer de 6 første
Paragrafer for heldige. Jeg tror virkelig ikke,
at det er nødvendigt at fremme et Lovforslag i
den Retning, hvori disse Paragrafer gaae, og
navnlig tror jeg, at hvis man vil gjøre det,
saa bør det ikke gjøres paa den Maade, hver-
ken med Hensyn til Omfang eller Indhold.
Det fremgaaer af de forskjellige Foredrag af den
ærede Forslagsstiller, at hans egentlige Hensigt
har været at faae § 2 i Forordningen af 15de
December 1820 bort. Det er imidlertid Noget,
som man ikke kan see af hans Lovudkast, der
ikke indeholder nogen Bestemmelse, hvorefter
den nævnte Paragraf vil komme til at bort-
falde; naar dette Lovudkast vedtages i den Stil-
fælde, hvori det foreligger, og blev Lov, saa vilde
§ 2 i Forordningen af 15de December 1820,
om at man til Klager over Embedsmænd eller
Andre skal benytte en ordentlig bestiftet Sag-
fører eller anden Embedsmand, staae ved Magt;
thi der er hverken nogen enkelt Bestemmelse i
Lovudkastet, der strider derimod, eller hvorved
Forordningen af 1820 i det Hele taget eller
specielt den nævnte Paragraf bliver ophævet.
Det er ganske vist, at man fuldstændig maa
være enig med den ærede Forslagsstiller i, at denne
Paragraf er meget urimelig og meget lidt svarer
til de nuværende Forhold; men det er ikke mindre
vist, at den ikke har nogen praktisk Betydning.
Den Fortolkning, som den ærede Folkethingsmand
for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Fesken)
før fremsatte, er vistnok i og for sig den rig-
tige. Det kan ikke gaae an at slaae en Streg
over Ordene „som ei selv kan skrive“, og det
er mig bekendt fra den Tid, jeg var i Su-

stitsministeriet, at i et Par enkelte Tilfælde,
hvor der var Spørgsmaal om at bringe denne
Paragraf i Anvendelse, blev det gjort gjæl-
dende, at den kun havde dette begrænsede
Omfang. Bestemmelsen er, saavidt mig be-
kjendt, ikke i den Tid, jeg var ansat i det paa-
gjældende Ministerium, nogensinde bleven gjor-
gjældende. Men det forekommer mig, at naar
man kommer ind paa at ville forandre denne
Bestemmelse i Forordningen af 15de Decbr.
1820, saa bør man gaae ganske anderledes
rabalt tilværks, og at navnlig Bestemmelsen i
Lovforslagets § 3 om Forpligtelsen til at navn-
give Koncipisten af en Ansøgning eller Klage
bør bortfalde; en saadan Bestemmelse bør ikke
optages i en Lov, der skal udkomme Anno
1862 efter Kristi Fødsel; — den betegner et
altfor langt tilbageiggende Stadium i Folkets
Udvikling. Er man kommen til det Punkt,
at Folket selv varetager sit Tarv og hver
Mand selv har Indflydelse paa Statens An-
liggender, saa maa man ogsaa overlade til
hver enkelt Borger fuldstændig at varetage sine
egne Anliggender. Naar Noget indsender en
Ansøgning eller Klage og den underskrives med
hans Navn, saa forekommer det mig ikke, at
man behøver at kjende den Mand, der har
forfattet Ansøgningen eller Klagen; man bør
ikke i vore Dage forlange en saadan Indskræn-
ning i Ansøgerens Frihed. Hvis man tror,
hvad der synes at forespøge den ærede For-
slagsstiller, derved at kunne hjælpe paa den
simple Mand, ved nemlig at fritage ham
for det Ansvar, han kunde falde i, ved at
den, til hvem han har henvendt sig, har
affattet Ansøgningen eller Klagen paa en an-
den Maade, end han ønskede, eller sat noget
Andet ind, end han vilde, at der skulde staae,
saa maa jeg bemærke, at det kan ikke være
anderledes, end at man maa stille den For-
bring til en Mand, at han, naar han indgiver
en Ansøgning eller Klage, ikke maa sætte sit
Navn under den uden at være bekendt med
dens Indhold, ligesom det ikke er mindre vist,
at han, selv naar han angiver sin Koncipist,
ikke vil kunne undgaae Ansvar for Retten. —
Man vil altsaa ikke ved en saadan Bestemmelse
kunne hjælpe paa den simple Mand, og jeg
seer derfor ikke, at det vil være rigtigt eller